

Sygn. akt III KK 114/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r.
sprawy **M. H.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa 236/15
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 21 lipca 2015 r., sygn. akt IV K 417/14

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. H. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. H., wyrokiem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 21 lipca 2015 r. w sprawie IV K 417/14 został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k. na karę 15 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 3 listopada 2015 r., sygn. akt II AKa 236/15, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Od tego wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego M. H., zarzucając „rażące naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, polegającego na obrazie przepisów:

art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. przez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy, powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego wnioskowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie;

art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez nienależyte rozpoznanie zarzutów zawartych w apelacji obrońcy i w konsekwencji brak wskazania lub niewystarczające wskazanie powodów, dla których one zostały uznane za niezasadne”.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Lublinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu apelacyjnym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, prokurator Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego M. H. jest bezzasadna w stopniu oczywistym i z tego względu podlegała oddaleniu na podstawie art. 535 § 3 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom kasacji, Sąd Odwoławczy nie dopuścił się żadnego rażącego naruszenia prawa procesowego, które mogłoby mieć wpływ na treść wyroku. Odnośnie zarzutu 1. przypomnieć należy, że naruszenie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. mogłoby nastąpić tylko wtedy, gdyby Sąd w ogóle nie odniósł się do zarzutów podniesionych w apelacji, a skarżący nie wskazał żadnego zarzutu, który nie podlegałby rozważaniom Sądu odwoławczego. Zaakceptowanie przez Sąd Odwoławczy powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego wnioskowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, nie leży w ogóle w sferze art. 433 § 2 k.p.k., gdyż sfera prawidłowości ustosunkowania się do zarzutów została odrębnie uregulowana w art. 457 § 3 k.p.k.

Z treści uzasadnienia kasacji wynika, że przedmiotem zarówno zarzutu 1. jak i 2. są zagadnienia związane z niewyjaśnieniem przez Sądy, czy w przypadku

zadania ciosu nożem w sposób ustalony przez Sąd I instancji doszłoby do zabrudzenia odzieży krwią ofiary oraz czy doszło do zabrudzenia takiego ubrań oskarżonego krwią z tętnicy szyjnej pokrzywdzonego. Odnosząc się do tego zagadnienia w ramach zarzutu 2.kasacji należy stwierdzić, że skonfrontowanie rzeczowego uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego z treścią kasacji powoduje, że zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. jest również niezasadny. Sąd ten odniósł się do tego zarzutu podniesionego w apelacji z dużą starannością i wnikliwością oraz przeanalizował wszystkie podane przez skarżącego okoliczności i nie ma potrzeby ich powtarzania. Można jedynie zauważyć, iż w dalszym ciągu nie wiadomo, czy zdaniem skarżącego na ubraniu sprawcy winna znajdować się krew, co wskazywałoby jego zdaniem, że skazany nie dopuścił się tego czynu bowiem na jego ubraniu takiej krwi nie ujawniono, czy też chodzi mu o to, że tej okoliczności nie ustalono, a powinno się ją ustalić. Dodać natomiast należy, co skarżący całkowicie pomija, że zgodnie z ustalonym stanem faktycznym, właśnie na podstawie wyjaśnień skazanego, którym sąd dał wiarę, w trakcie zadawania ciosu nożem znajdował się on na tylnym siedzeniu za pokrzywdzonym, a krew z tętnicy szyjnej jedynie wypływała, a nie tryskała, gdyż tętnica była przecięta jedynie częściowo, a co wynika z protokołu oględzin zwłok i opinii z zakresu medycyny sądowej. Wskazać również należy skarżącemu, czego on nie zauważa domagając się wyjaśnienia skąd wzięła się krew pokrzywdzonego na tylnym zderzaku jego samochodu, że pokrzywdzony po dojechaniu do domu rodziców skazanego wysiadł z samochodu i wszedł do domu, a następnie stracił przytomność, co wynika z jednoznacznych ustaleń faktycznych.

Sąd Najwyższy obciążył skazanego M. H. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.